

GENÇ KALEMLER

Kültür – Sanat - Edebiyat

Zeynep KARABULUT TUTUNAMADIK

Sonra ne mi oldu? Biraz içten gülmeyi, biraz da yıldızlara dalıp hayaller kurmayı unuttuk. Biraz dediğime bakmayın, bu birazlar savurup geçti; yanmak için ateş bekleyen bütün ümitleri. Sonra sevmeyi unuttuk. Çıkar beklemeden; içimizdeki kabuk bağlayamamış yaraları kanatmadan sevgiyi içimize gömmeyi unuttuk. Bir dostun gülüşündeki kir bulaşmamış samimiyeti, biraz da bir aşığın gözünden düşmeye yüz tutmuş gözyaşı kadar masumluluğu unuttuk. Sonra da gökyüzüne bakıp; bulutların içine saklanmış mavileri görüp, umuda sarılmayı unuttuk. Kendimiz için derken yanlış anlaşılmasın. Biz hepimiz gerilmiş bir ipin son teliyiz zaten. Sonra o bütün ufak gibi gözükken ama ta derinlerden bölünen parçalara ayrıldık. Sonra ne mi oldu? Bırakıldık... Terk edilmiş çıkmaz sokaklara bırakıldık. Fakat iyi mi oldu? Bir daha hiç bulunamadık. Gün geçtikçe kendi içimizde daha da derine battık.

Velhasılı kelim; uzaklarda kaldık. Uzaklarda derken biz yerimizdeydik ama bizim dışımızdaki her şey uzaklardaydı ve biz tutunamadık.

Merve KARABULUT HAYAL

Ecem KARADAŞ HASRET

Her gün onlarca sayfa buruşuyor elimde, kıvrak bir hareketle çöp kovasını boyluyor her biri. Bazı kelimeler yetmiyor seni tanımlamaya. Gülüşünü bu basit dağarcığım nasıl betimler ki? O soğuk kış günü sokakta titrerken kızaran burnunun ucu, soğuktan donup kilitlenen parmakların, verdiğin her nefeste adeta senden ayrıldığı için kahrolurcasına savrulan o sitemkâr buhar.

Sanki görünmeyen bir ip boğuyor beni. Göğsüme batan bir şey hissediyorum, aldığım nefesler... Nasıl anlatılır şuramdaki ağrı bilmiyorum ki iyileştirmeyi deneyeyim. Her gün daha berbat bir hal alıyor. İçimdeki ağrı sürekli büyüyor. Yanacak bir şey kalmayınca söner diye bekliyordum. Garip bir yangın. Sönmüyor, her gün daha fazla alevleniyor.

Bazı şeyler dört yanındaki duvarlara anlatılmıyor. Yürekteki acının tarifinin yapılamadığı durumlarda ağlarmış insanlar. Ya ağlayamayacak kadar yorulmuşsa yüreğimiz? Delice kalbini sarsan bir olay karşısında sadece susup etrafı izliyorsun, fark edilmiyorsun veyahut görmezden geliniyorsun. Anlatamadıkların siktiriyor yumruğunu, sana dik dik bakan duvarlara iniyor. Ellerinden sıcak akan kanlar yere düştüğünde, çöküp kalıyorsun dizlerinin üstüne.

Duygular ile boğulan sahne canlanırken anılarımız geldi aklıma bir anda. İyi mi kötü mü inan hiçbir fikrim yok. İyi desem canımın yanmasına, kötü desem o güzel anıların gözümün önünden gitmesine yanıyorum. Yardıma ihtiyacım var. Neden gittin ki? Gitmeseydin eğer bu sorulara bir cevap aramak zorunda kalmayacaktım.

Belki geçer diye bir şeyler yazıyorum ama yazdıkça her hücreni yeniden hatırlıyorum. İşte ölümün kısa bir tanıtımı. Ne titremem soğuktan, ne de yutkunmamı zorlaştıran basit bir soğuk algınlığı. Derdim çok daha büyük. Ne tarif etmeye varır dilim, ne de yeter anlatmaya mecalim.

Esra EKMEN CİNNET AKŞAMLARI

Bir de petunyalar ezilmezdi oysa
Kımlı kımlı olmam su götürmez gerçeklikti
Ve sevgi uğruna yaş döken adamlara gıpta ile bakardım
Saçlarını güneş öpmüş
Gözlerini sonsuzluk bürümüş
Çocuk gülüşleriyle kalbime sızmış gibiydi
Sabah olmazdı ve gece gündüzün devamı değildi
Ne söylersem söyleyeyim
O çocuk beni sevmezdi
Ve dudaklarımda gülümsemeler
Henüz tomurcukken toprağa karışırdı
Sonuçta çiçek gibi bir kız değildim ben
Akşamları sevmem de bu yüzden
Ve geçirdiğim cinnetler
Göz açıp kapayıncaya kadar
Kimseler bilmeden
Öyle işte bugün de uyandım
İçten olmayan fakat yine de şen kahaahalar attın
Gerçekliğimi sahteliğinle örttüm
Güneşin öpmediği o beyaz çocuğu öptüm

Ayşenur DEMİR

SON KEZ

Kara mevtin habercisiymiş bu puslu dağların iniltisi.
Gözlerin cevherlerinden dökülen ferdeki umutsuz kaçış.
Sessizliğin ardındaki soğuk nefes,
Ciğerlerindeki son soluk ve ümitsiz bir ah...
Can çekişen bedenini bulduğu son ferahlık ve yüreğe düşen son kor.
Boğazında düğümlenen son sözlerin dermansız nüfuzu,
Ve son kez, son kez edilen ahın kaderine terk edişi
Siyah, siyah toprağın kucağındaki kaba istirahatgâhın
Rahatsız edici gıcırtilar ve son kez sapmalar.
Anlaşılmaz bocalamalarında son kez terk edilmiş
Karanlık, soğuk ve yalnız sen imişsin.
Sonsuz feryadı figanın karşılıksız yankısı
Yalnız sen imişsin, bir metre bezin imiş karın
Sükûtu hayale uğrayan yalnız sen ve koru sönmüş yüreğin
Haykırış;
Yok, mu duyan beni cihanda ben ölmedim!
Yok, mu kimsem, beni seven?
Yok, mu, bir ben miyim, hiç kimse mi?
Rabbim ne dayanılmaz acı, yok mu kimsen?
Yaklaşan fırtınadan haberi olmaksızın kaçış her yere...

Faruk KIRAT

TARİH

Zuhal OĞUZ

SEVGİLİ ALYADUA.

Bunları yüzüne söyleyemeyecek kadar uzak ve ürkek olduğum için hiç görmeyeceğin ve hatta varlığımdan bile haberdar olmadığın bugünlerde, hiç bilmeyeceğin bir yere karalıyorum. Seni içimin çektiği o fotoğraftaki gibi hatırlamak için. Ama sakın asma yüzünü şu capcanlı fotoğrafta bile. Takvimim gittiğin günde kaldı, bari öyle hatırlayayım istiyorum. Sarardı biraz kabul, lakin sen benim lügatime yazılıp mürekkebinin içime damladığı tek kelimelik bir yara olarak kal yine de gözlerimde yağmurun birikmiş Alyadua.

Seni anlatmaya kalkışıyorum her mısradada, merak etme şiiri bıraktım. Kalbimi yoran işlere bulaşmıyorum artık. Ama sen monoton dünyayı anarşist yapacak bir soruydun. Ülke ülke olalı böyle bir güzellik görmedi senin yüzyılında. Sokakta bir çocuk görsen sızlardı için, pamuk şekerlerle mutlu bulutlar çizerdin onlara. Sen grileşmiş beton yığını olan Ankara'yı bile yeşertiyordun ya Andromeda, her konuşman gönlümün zelzele olmuş topraklarına değişiyor, sesinde çiçekler yetişiyordu. Bilmiyordun. Plansız programsız bir hayatım vardı, saatime pil takmaz en çok gülüşüne denk gelsin isterdim. Sığınmak kelimesinin vücut bulmuş hali dedim sana. Ama dörtte üçü su olan dünya seni kıyılarıma vursa da sen hep bir kıyı uzak oldun bana. Perseus oldum yine de benim galaksimde olamadın Andromeda.

Ben küçüklüğünden beri kuşlara yol gösteren biriyken sevdim seni. Avucumda tutar, bıraksam uçar, sıkarsam öleceğinden korktuğum bir beyaz güvercindin. Bunca yıl insan yerine kuru yapraklar mı biriktirmişim der, yuvasını kalbime ince çatlaklardan, kuru dallardan yaptığım kuşlar gibi sevdim. Annem hep yuvası kalbin olanın gideceği yol da sen olursun derdi, inandım, yanılmışım.

Sen gittin. Gitmeyi bile güzelleştirdin. O gün kalbimin ilk sessiz devrimiydi. Devrim mi oldu bilemiyorum şimdi. Eksiltti, eskitti biraz da. İçimde sürekli yere yığılan biri vardı, üzerine basa basa geçtin, gittin. Nedenini anlayamadım, Cemil Meriç'in gitmek kaderi değiştirmektir sözüne inandım sonra. Belki de değişmişizdir dedim, aslolan dünyayla. Gömlekleri şiire düşmüş liseli çocuklara da mutlu bulutlar çizdiresene denizyıldızlarından kollarınla. Sona kalan cevap hakkımı da susmaktan yana kullandım sonrasında. Korkma şimdilik kalbin öldürmeyecek seni diyen doktora da ölmekten korkmadığımı söyleyemedim. Galiba haklı olan kalbimde çalan sirenler yağmen hiçbir aşkın acil servisinde yer bulamadığım gözlerimdi.

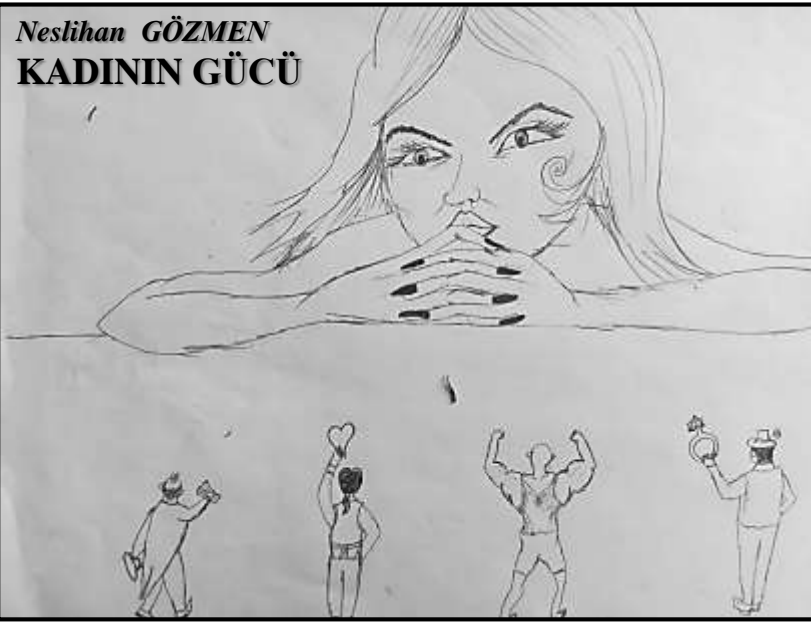
Uzun uzun susup ve biraz yutkunduktan sonra göğe bakarak ağlarmış iyi oyuncular, oynardık lakin onu bile yapamadım seni bulduğumda. Gözlerinin buğusundan bulutun gölgesini görenlere de helal olsun bu arada.

Unuttuğumu sanmıştım. Hatırlamanın kalbime indirdiği asalar varmış, onlardan kendime bir cehennem, sana ve kıyılarına da darmadağın bir kaya parçası bıraktım. Kabul et, bu kuşları senin için gözlerimde sakladım.”koyup zarfın içine, üstünü acıyı mührederek pulladım.”

Küçüktüm. Kalbimi unutmayı öğrendiğimde büyüdüğümü anladım. Kalpsiz bir çocuk da olamazdı zaten, o zaman öğrendim ufalanmak nedir, un ufak olmak nedir, Allah'a, peygambere ve kuşlara inanmayı da öyle öğrendim. Annesi ölen kuşlara nasıl seslenilirse öyle seslenilsin istedim. Belki yine yanılma biçimidir. Üstüm başım yerlebir, acının ben buradayım diye bağırıldığı yeryüzüne aldanıp uslanmıyorum işte. Arada bir kimsenin bekleyemediği şu dünyada seni her gün bekleyeceğime, her gün güvercinleri besleyeceğime söz verirken, kimsenin sevdiğinin yüzüne dua üflemediği şu evrende avuçlarıma yağmur biriktirip seni anıyorum. Artık iki kişilik ıslanıyorum. Yağmur taneleri ikimizi de ıslatıyordu da, sen ıslanmıyordun içimde. Üzgünüm, bir şairin yan yana koyduğu kelimelerden bir şiir olmak yerine iki uzak yara olduğumuz için üzgünüm. Gidemediğim için, gitmenin kendimden başka bir yere kadar uzayamayışı için üzgünüm. ‘hatırla kalbim bir sevmek on kış kuşanır, bir yağmur sittin sene dinmez’ derken beni hatırlamıyor oluşun için de üzgünüm.

Son olarak sevgili güvercin, ben gökyüzünün haykırışı. Benim iç sesim de kendi içime. Barınmadığın göğsümde kuş barınmadığını bir şiirin dünya düzenine aykırı kalıplarında anladım. Vazgeçmek mi bilmiyorum. Hepimiz dargınız da hangimiz kendimizle barışıyoruz, bilmiyorum. İnsanlar kendi ücrasında nereye gidebilir bilmiyorum ama şairin “herkes gitse de Allah yerli yerinde duruyordu”dediği yerdeyim şimdi. Sen düşün biraz, ben de gideyim. Tek bildiğim bu kırık izzet-i nefsimle çok uzağa gidemem, biliyorum. Biraz umut var işte, kalbine iyi bakman ve unutmaman umudu ile. Unutma, bu şehrin katı kuralları var Alyadua, yağmur yağınca kalbin ağrıyor. Sevgilerimle.

Kuş çiçeği.

Esra EKMEK
RUHUM ÇOCUK

Sıradan düş kırıkları içerisinde
Özlüyorum çocuk beni
Büyümeseydim diyorum
Büyümeseydim de gülümsemek
Bu kadar zor olmasaydı.
Omuzlarımda ağırlıklar taşımaysaydım
Gücüm yetmediğinde bırakabilseydim
On yedinci yaşımın ilk şiiri
Böyle olmasaydı.
Kaybetmeyi öğrenmeseydim.
Sevmeyi öğrenmeseydim
Ve döktüğüm gözyaşları
Yalnızca uçan kelebekler için olsaydı.
Herkesin bir gün mutlaka gideceğini
Bilmeseydim
Ölümü tatmasaydım
Ve hayal kurmayı
Sadece çiçeklerden ibaret sansaydım
Zor olmasaydı bu kadar yaşamak.
On yedi yaşında
Yürüyen düş kırıklığı olmasaydım.
Büyümeseydim
Kalp kırıklığı nedir bilmeseydim
Ve dondurmadan nefret etmeseydim
Çocuk olsaydım.
Bisiklet sürmekten korkmasaydım.
Özgürlük ne demek bilmeseydim,
Çocuk olsaydım, koşsaydım
Önümde test kitapları değil de
Küçük Prens olsaydı
Yahut Nazım Hikmet.
Ellerim bomboş olmasaydı
Boya lekeleriyle dolu olsaydım
Güneşi dağların arasından çizmeye
Devam edebilseydim.
Körelmeseydim, körleşmeseydim.
Etrafi dinlemem gerektiğini
Anlamış olsaydım
Çocuk olsaydım
Ve hayatında bir kez bile
Uçurtma uçurmamış ben
Doya doya mutlu olabilseydim
Çocuk kalabilseydim.

Ömer Faruk HORAT
UÇMAK MI İSTİYORSUN
SÜZÜLMEK Mİ?

Turuncu gagalı, bembeyaz bir kuğu süzülüyor gölde. Uçmuyor ama süzülüyor, asil varlıklar aşka yeminli kuşlardır onlar. Mert ise onlara öylece bakakalan bir çocuk sadece. Çıplak ayaklarını gölüm kenarında yüzgeç gibi sallıyor, oluşan minik dalgalar, kuğulara varmadan kayboluyor. Dizlerine bile ulaşmayan kısacık pantolonu cılız ve çocuk bacaklarını açığa çıkarıyor. Kırmızı-beyaz çizgili tişörtü ketçap ve yağ lekeleriyle dolu, ayakkabılarını ıslak bir şekilde göl kenarının hemen ilerisine bırakmış. Belli ki annesinden fena azar işitmiş, yoksa neden böyle bir çocuk matemli matemli kuğuları seyretsin?

Bir çocuğun koşması gerek, ıslanması, çamura batması, şekerden dişlerini çürütmesi ve diş doktorunda avaz avaz bağırması gerek! Sen neden kuğuları izliyorsun küçük Mert? Uçmak mı istiyorsun? Süzülme mi?

Islak ayaklarını sudan çıkarıyor, çorabını giyiyor ve kurduğunu zannettiği ayakkabılarını ayağına geçiriyor –Ah be oğlum çorapların da ıslanacak!- paytak paytak çimenlerin üstünden tatlı bir rüzgâr eşliğinde kaldırıma çıkıyor. Arabaları bir canavarmış gibi hayal ediyor, hepsi egzozlarından nefretini kusan birer yaratılmış gibi. Korna sesleri düzensiz bir melodi oluşturuyor, trafiğin sakinleştiğini gören çocuk karşıya geçen diğer insanların arasından, ufalıp küçülerek geçiyor. Taşlı yoldan yürümeye devam ediyor. Başını dik, meraklı gözlerini her bir dükkânın müşterisine konuyor. Az ötede lak lak eden kızların kahkahalarını arkasında bırakarak son dönemden geçip köşke giriyor. Dadı ürkmüş, korkmuş biraz da ağlamış gibi, çocuğu görür görmez ona koşuyor ve sarılıyor:

-Küçük Bey! Kaybolduğunuzu sandım. Uşak! Buraya gel buldum onu.

-Dadı? Nerelerdeymiş bu küçük yavrucağ? Mert:

-Kuğuları seyrediyordum.

-Neden tek başınıza, neden haber vermediniz Küçük Bey?

-Non ti interessa(bu sizi ilgilendirmez –İtalyanca)

-Ama küçük bey! Anneniz çok kızacak.

Çocuk omuz silkti ve odasına merdivenlerden atlayarak çıktı. İtalyanca dersinden kaçmıştı ve babası bu konuda çok titizdi hizmetlilerine bile İtalyanca öğrenmeyi zorunlu kılıyordu.

Odasına varınca beyaz-siyah takım elbiseli beyefendinin cama bakarak ayakta dikildiğini gördü. Güneş bütün odayı pencereden sızan ışıklarla neşelendiriyordu. Oda dağınıktı babasının görünce sessizce arkasını döndü, geriye kaçmaya hazırlanıyordu ki ayağı kuğu oyuncağına bastı ve kuğu can sıkıcı bir ses çıkardı. Beyefendi arkasını döndü:

-Piccollouomo?(Küçük Bey, nereye?)

-Dersinize girmemişsiniz.

-Bayan Fontana bir deli, kocası öldüğünden beridir hasta gibi.

-Bu sözlerin sana hiç yakışmıyor.

-Ama öyle...

-Az önce kuğuları seyrediyordun değil mi?

-Si! (Evet)

-Kuğular aşka yeminli kuşlardır. Bir göçte sürüden birisi ölünce yaralanınca kader arkadaşı onu asla bırakmaz. Eğer ölürse başkasıyla evlenmez. Bayan Fontana bir kuğu gibi, eşini kaybetmiş bir kuğu. Fakat sen kuğulara duyduğun saygı kadar Bayan Fontana'ya saygı duymuyorsun. Hemen bahçede, özür dilemelisin, anlaştık mı? Ve de bir söz vermeni istiyorum.

-Promessa!(söz veriyorum)

-Hadi git şimdi oğlum.

Küçük Bey kuğu gibi süzülerek iniyor, gökyüzünden...

AŞK

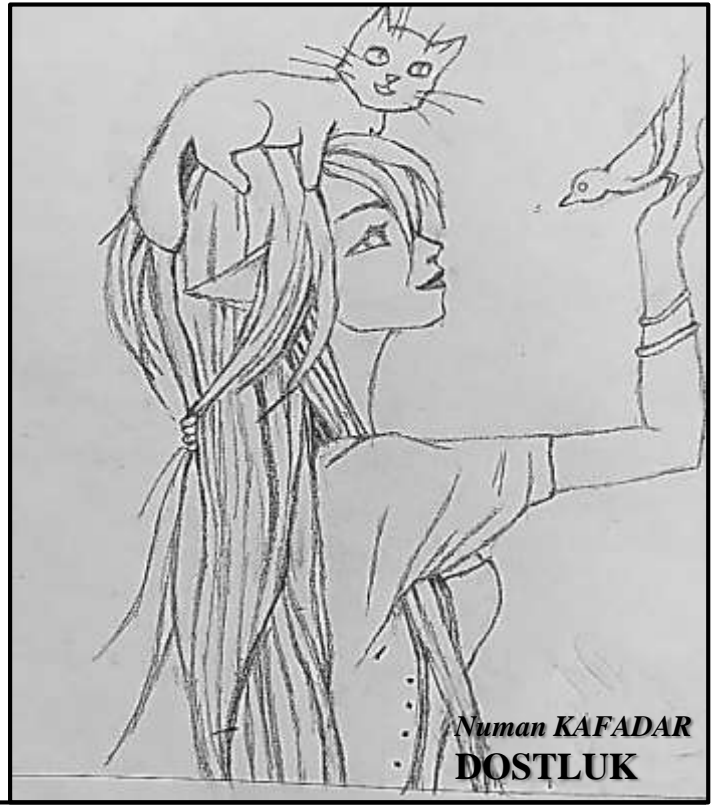
Bir kelimeyle tanımlayabilir misiniz aşkı? Bence tanımlayamazsınız. Çünkü o tanımlayabilirim dediğiniz şey tahmin ettiğinizden daha büyüktür.

Uğruna nice destanlar yazılmış, nice kıtalar dökülmüş ama hala tanımlanabilmiş değildir. Çünkü o kelimeyi tanımlamaya sıfatlar yetmez. O kelime dilde yaşayamaz, kalpte yaşar. "Aşk" kelimesi bile ürpertir, kalbin ritmini değiştirir, kim bilir kendisi insanı nasıl delirtir?

Âşıkken insanın gözleri kapanır, güzellikleri görmek istemez çünkü göreceği en güzel şey karşısındadır. Kulakları kapanır şarkı, şiir dinlemek istemez; çünkü karşısındaki en güzel beste, en güzel beyittir.

Artık ona hiçbir acı işlemez aşkı ağrı kesici niteliğindedir, en kuvvetleri yaralarını bile iyileştirebilir. Hayat âşık olan insana daha yaşanılabilir gelir; çünkü uğruna mücadele edebileceği bir şey vardır artık elinde.

Hayat daha az yorar, daha az üstüne gelir gibi hisseder insan. Farkında değildir. Hayat aynı hayat, değişen tek şey kendi savunması, yani aşk kalkanı. En kuvvetli soğuklardan bile etkilenmez âşık olan insan. Karşısındakinin sevgisi ona yeter. Tıpkı şairin dediği gibi "Üşüdüysen söyle sevdiğim seni bi kat daha fazla seveyim."

Şevval Sıla TUĞLUCA KUDÜS

Kudüs...

Bir ananın gıcırdayan tahta üstünde salladığı beşik
Yere öylecesine atılmış en güzel kumaştan palto
Bir anlık ürpertiyle titreyen kalp
Hızlı hızlı soluyup da nefesimizin yetmediği an
Dikenli otların karıştığı cennet bahçesi
Yabancı yabancı çehreler
Korku dolu, samimi, buruk bir kalp
Kuşların en güzel şarkılarını söylediği ağacın kesilen dalı
Çıkacak güneşten önceki en soğuk ayaz
Şairin şiirlerini yazdığı kalemin akan mürekkebi
Hem içi ısıtan hem de içi kavuran,
Minik bir çehrede ağır ağır yol alan gözyaşı
Gözyaşlarıyla okunan Kur'an
Ümidi ayakta tutan dua
Semada yükselen bir "Allah-u Ekber" sesi
Ve sonra bir çılgılık, bir ana feryadı, bir bomba ve her yerde kan...

İkbal YILMAZ SELAM MAVİM

Belki güzel bir şiir yazamam sana
Ama bil ki okuduğum en güzel şiirsin şimdilerde.
Göge baksam mavi, yere baksam mavi, sana baksam;
Mavinin en güzelini görüyorum.
Mavin o kadar berrak o kadar sevdalı
Sen varsın mavide
Her baktığım yer mavi şimdilerde
Hani demiştin ya gözlerin ne güzeller diye
Maviyi görmeyince güzellikten vazgeçtiler şimdilerde.
Sensiz kaldı derinlikler
Öyle öksüz ki rengim
Kayboldu sanki karanlıkta
Sen tutsan ya elinden
Karanlıktan çıkarsan ya mavimi
Mavim olsan ya yeniden.

Sıla Sena ATAK MEVSİMLER

İlkokulda ilk öğrendiğim şeylerdendi mevsimler. Sırasıyla ezberlemiştim; sonbahar, kış, ilkbahar, yaz... Arkadaşlarıma baktığımda birbirimizden farklı sırayla ezberlediğimizi fark ettim. Umursamadım. Bu sıralamanın hayatım olacağını göremedim. Küçüktüm daha.

Hüzünlüydüm sonbahar gibi. Yapraklarım sararmış, dallarım kurumuş. Sonra kış geldi. Artık kar vardı. Önce azar azar geldiler. Yerde birikmeye başladılar. Çoğaldılar çoğaldılar. Büyüdüler ve bir çığ olup üzerime geldiler. Aslında güçlü olan köklerimiz buna dayanamadı ve kırıldı. Köklerimiz acıya da canım yansa da bekledim kışın bitmesini.

İlkbahar geldi sonunda. Ilık meltem ve güneş ışınları köklerimi iyileştirdi ve büyümeye başladım. Yeniden dallarım, yapraklarım oldu. Hatta çiçeklerim bile vardı. Sevdim bu mevsimi. Yeşertmişti beni. Çok sürmedi ama ardından kavurucu sıcakıyla yaz geldi.

Güneş acımasızca ışınlarını gönderiyordu. Sıcaktan yandığımı bilmeden. Farkında değildi yaptığının. Beni ısıtmak istediğini söylüyordu hep. Önce çiçeklerim soldu, yapraklarım büzüştü. Sonra dallarım sıcaktan kırıldı. Bende yandım, kül oldum.

Tekrar başka mevsim gelmedi. Hep yazda kaldım. İyileşemedim. İlaç yoktu buna. Ben zaten iyileşmek istemedim. İlaç olsa bile almazdım. Onun acısıyla kalmaya razıydı gönlüm. Acısıyla ölmeye... Acısıyla yanmaya... Küllerim havaya savruldu. Fırtınayla hepsi bambaşka yerlere uçtu. Bir araya gelip yeniden doğmaları zordu. Bir araya gelemediler de zaten.

İMTİYAZ SAHİBİ

Selvet GÜRDAĞ

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Ali ALTUN

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Ayşegül KAHRİMAN

GÖRSEL DANIŞMAN

Kadir YILDIZ

YAYIN KURULU

Sibel SAĞLAM

Semra KILIÇ

Halil YILDIZ

OKUL ADRES TELEFON

MELİHA HASAN ALİ BOSTAN ÇUBUK FEN LİSESİ

Yıldırım Beyazıt Mah. Ağrı sok. No 3 Çubuk / Ankara

0312 837 92 72